

Prelegeri despre Cortul întâlnirii (7)

Scândurile cortului întâlnirii

Samuel Ridout

Online începând de la: 15.06.2023, Actualizat: 15.06.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: Exodul 36.20-34

Exodul 36.20-34: Și a făcut scândurile pentru cort din lemn de salcâm, stând în picioare. Lungimea unei scânduri era de zece coți și lățimea unei scânduri de un cot și jumătate. Erau două mânere la fiecare scândură, unul în dreptul altuia. Așa a făcut pentru toate scândurile cortului. Și a făcut scândurile pentru cort: douăzeci de scânduri pentru latura de sud, înspre sud. Și a făcut patruzeci de postamente de argint sub cele douăzeci de scânduri, două postamente sub o scândură pentru cele două mânere ale ei și două postamente sub cealaltă scândură, pentru cele două mânere ale ei. Și pentru cealaltă latură a cortului dinspre nord a făcut douăzeci de scânduri și cele patruzeci de postamente de argint ale lor: două postamente sub o scândură și două postamente sub cealaltă scândură. Și pentru partea din spate a cortului, înspre apus, a făcut șase scânduri. Și a făcut două scânduri pentru cele două unghiuri ale cortului în partea din spate. Și erau legate jos și erau unite împreună la capetele lor într *un inel*: așa a făcut cu amândouă, la cele două unghiuri. Și erau opt scânduri și postamentele lor de argint: șaisprezece postamente; sub fiecare scândură, două postamente. Și a făcut drugii din lemn de salcâm, cinci pentru scândurile de la o latură a cortului și cinci drugi pentru scândurile de la cealaltă latură a cortului și cinci drugi pentru scândurile cortului din partea din spate, spre apus. Și a făcut drugul de la mijloc, ca să treacă prin mijlocul scândurilor, de la un capăt la celălalt. Și a îmbrăcat scândurile cu aur și a făcut verigile lor de aur, ca suporturi pentru drugi; și a îmbrăcat drugii cu aur.

Numărul, natura și utilizarea scândurilor

Ajungem acum la structura cortului, adică la scândurile din lemn de salcâm, acoperite cu aur și așezate pe un postament de argint. Toate aceste scânduri aveau o singură dimensiune: erau lungi de 10 coți și late de 1½ coți. Fiecare dintre ele avea câte două cepuri, care se potriveau în postamentele de argint. Erau douăzeci de scânduri pe fiecare latură lungă a cortului, a cărui lungime era de 30 de coți. În spate, adică la capătul vestic, erau șase scânduri de aceeași lățime, ceea ce făcea un total de 9 coți. Cotul rămas (pentru a ajunge la lățimea totală de 10 coți) era format din încă două scânduri, câte o scândură la fiecare colț. S-a pus problema modulului în care au fost amplasate aceste două scânduri de colț. Lăsăm astfel de întrebări deschise pentru un studiu biblic ulterior cu rugăciune. Nimic din Scriptură nu este lipsit de importanță, iar arhitectura cortului conține multe învățături, dintre care vom aborda unele pe măsură ce vom continua.

Am menționat deja că lățimea probabilă a cortului întâlnirii era de 10 coți. Putem deduce acest lucru din faptul că numărul cinci și multiplii săi este o dimensiune comună, pe care am întâlnit-o deja în curtea exterioară, care era lungă de 100 de coți și lată de 50 de coți. Lungimea scândurilor indică în aceeași direcție. În Templul lui Solomon, Locul sfânt era alcătuit dintr-o lungime și o lățime de 20 de coți. Cetatea cerească, locuința lui Dumnezeu, despre care acestea sunt o imagine, are de asemenea forma unui cub. Să lăsăm așa pentru moment cele referitoare la forma Locului sfânt. Vom intra mai târziu în semnificația spirituală în detaliu.

Scândurile din lemn de salcâm, acoperite cu aur, stăteau una lângă alta, fiecare scândură având inele de aur, prin care erau introduși cinci drugi din lemn de salcâm, acoperiți cu aur,

pentru a ține scândurile strâns împreună. Drugul din mijloc se întindea de la un capăt la altul al scândurilor. Putem presupune că ceilalți patru erau pe jumătate la fel de lungi, în sensul că doi erau pentru fixarea părții superioare a scândurilor, iar ceilalți doi, în mod corespunzător, pentru partea inferioară. Bara din mijloc, așa cum am spus, se întindea pe toată lățimea. Dacă este așa, pe fiecare scândură existau trei inele de aur prin care puteau fi trecute barele (drugii). Când vom ajunge la semnificația spirituală, vom vedea cât de bine se potrivește acest aranjament.

Așadar, deși era doar o colibă în pustie sau un cort, vedem că structura avea o mare stabilitate. Două socluri grele de argint sub fiecare scândură asigurau o fundație solidă, iar dincolo de aceasta erau cei cinci stâlpi care țineau totul strâns împreună.

Arborele de salcâm - Hristos ca arbore în deșert

Să trecem acum la semnificația spirituală a materialelor folosite, încercând să adunăm ceea ce ne arată menționările lor în Scriptură.

Scândurile erau făcute din lemn de salcâm (sau sitim).¹ În afară de Cortul întâlnirii, mai există un singur pasaj care se referă direct la acest lemn, dar în care putem găsi o referire la semnificația sa spirituală. „Voi face să crească în pustiu cedrul, salcâmul, mirtul și măslinul. Voi pune chiparosul în pustiu, pinul și bradul împreună, ca să vadă, și să cunoască, și să priceapă, și să înțeleagă cu toții că mâna Domnului a întocmit aceasta și Sfântul lui Israel a creat-o” (Isaia 41.19, 20). Într-o zi viitoare, în care Israel va fi binecuvântat, Dumnezeu va face din deșert și din pustiu un loc de bucurie. Poporul ar putea fi asemănat cu un deșert moral, în care nu crește nimic pentru Dumnezeu, și așa va fi până când va veni timpul binecuvântării, când, prin harul lui Dumnezeu, chiar și deșertul va fi transformat într-un izvor de bucurie. Atunci, cedrul înalt și parfumat, salcâmul frumos, mirturile veșnic verzi, măslinul roditor vor înflori și deșertul va înflori ca un trandafir. Copacul ne amintește de puterea vieții în mijlocul a tot ceea ce momentan este mort și sterp.

Alegerea lemnului de salcâm pentru scândurile Cortului întâlnirii este deosebit de coerentă și se potrivește aici mai bine decât lemnul de cedru sau de măslin. Cele două din urmă au fost folosite la construcția Templului lui Solomon (1 Împărați 6.15,31-33) și indică gloria și locuința lui Dumnezeu în Împărăția milenară, la care se face referire în pasajul din 1 Împărați. Poate că mirtul, menționat în legătură cu Sărbătoarea Corturilor (Neemia 8.15), stă într-un mod special pentru parfum și frunzișul verde. Pe de altă parte, salcâmul sau sitimul este singurul copac care crește în deșert și, prin urmare, era practic disponibil pentru scopul urmărit, și anume construirea unei locuințe în deșert făcută din lemn.

Când ne amintim sensul spiritual și faptul că Hristos este cheia tuturor lucrurilor, aceste instrucțiuni capătă o frumusețe deosebită. După cum am menționat deja, Israel semăna cu un deșert moral, iar acest lucru era cu atât mai mult așa după ce s-au întors din captivitate și Domnul nostru a venit la ei. Este adevărat că idolatria încetase în exterior și că se construieră morminte pentru a-i cinsti pe profeții care fuseseră uciși pentru mărturia lor credincioasă pentru Dumnezeu și împotriva păcatului. Dar toate acestea nu puteau înșela ochii Celui Sfânt, care cercetează inimile. În ceea ce privește religia exterioară, existau multe circumstanțe

conștiincioase, se dădea zeciuiala și se respectau zilele de sărbătoare sfinte. Dar în toate aceste lucruri nu era nimic pentru Dumnezeu, niciun rod al vieții divine. Nu degeaba fariseii, conducătorii religioși și ortodocși, sunt numiți „morminte văruite” (Matei 23.27) și „morminte care nu se arată” (Luca 11.44). Ei semănau cu locurile morții, care erau ca niște trupuri din care duhul era plecat. Este adevărat că a existat o mică rămășiță care, prin har, a format sămânța unei noi națiuni, care se distingea prin mărturisirea păcatelor și prin lipsa de rodnicie.

Când a venit Domnul nostru, El era ca un lăstar dintr-un pământ uscat (Isaia 53.2). Ei nu au găsit nimic de dorit în El. Dar cât de diferit este ochiul lui Dumnezeu! Aici era acel lăstar, care a crescut în mijlocul sărăciei și pustietății. Pe scena morții, viața și puterea s-au arătat în El.

Așadar, atunci când Dumnezeu descrie adevărata stare a omului, El nu dezvăluie doar că acesta a comis păcate și merită judecata, ceea ce este perfect adevărat, și nici că are nevoie de ajutor pentru a face ceea ce este corect, ci este declarat mort - mort pentru Dumnezeu. Și pentru această stare el este responsabil, pentru că voința lui este împotriva lui Dumnezeu și a harului Său. Pelagienii susțineau că omul avea pur și simplu nevoie de un ghid pentru a trăi pentru Dumnezeu. Pelagienii moderați recunoșteau că omul era bolnav și avea nevoie de ajutor pentru a fi plăcut lui Dumnezeu, în timp ce aceia care cunoșteau adevărul declarau că starea omului era moartă față de Dumnezeu și că omul avea nevoie de harul dătător de viață al lui Dumnezeu în Hristos.

Deci aceasta a fost lumea în care a crescut această minunată plantă „înaintea Lui”: a fost plantată în pustie, deoarece Cuvântul S-a făcut trup (Ioan 1.14) și, de vreme ce copiii sunt părtași sângelui și cărnii, și El S-a făcut părtaș în același fel (Evrei 2.14). Dar această rădăcină avea viață în sine și, încă de la nașterea Sa, ochiul lui Dumnezeu nu a văzut în El decât desăvârșirea. Astfel, pe măsură ce lăstarul creștea în înțelepciune, în statură și era plăcut înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor (Luca 2.52), a adus tot ceea ce era potrivit pentru situația Sa de viață. Dacă această viață nu ar fi avut niciun efect asupra omului, totuși L-ar fi glorificat și înviorat pe Dumnezeu în totalitate.

Lemnul salcâmului - umanitatea lui Hristos

Există anumite caracteristici ale salcâmului care îl fac deosebit de potrivit pentru a servi drept model al Domnului nostru pe pământ. Este un copac din pustiu, așa cum am văzut deja, și are numeroase caracteristici care ne amintesc de numeroasele trăsături ale Domnului nostru. Un copac poate fi folosit pentru a obține o rășină, care are un efect vindecător. Un altul este folosit pentru a produce un medicament întăritor, în timp ce frunzele unui alt copac sunt deosebit de sensibile la influențele externe. Durabilitatea lemnului indică caracterul care nu se poate strica al naturii Sale umane. Trebuie să ne ocupăm puțin mai mult de ultimul aspect, pentru că este materialul care a fost folosit nu numai la structura Cortului, ci se regăsește și în toate obiectele sale de uz casnic, cu excepția ligheanului și a sfeșnicului.

Să ne întoarcem la Evrei 10.5, unde găsim adaosul de la sfârșit: „N-ai voit jertfă și dar, ci mi-ai întocmit un trup”. Citatul este din Psalmul 40.6, unde cuvintele: „mi-ai întocmit un trup” sunt redată prin „mi-ai străpuns urechile”. Acest lucru arată libertatea cu care Duhul lui Dumnezeu extinde gândul scris inițial sub inspirația Sa. În conformitate cu caracterul său profetic, avem

În acest Psalm deschiderea sau formarea urechilor, ceea ce indică ascultarea Domnului nostru, deoarece urechea primește învățăturile care trebuie urmate. În pasajul din Noul Testament, unde Persoana Sa sfântă este revelată pe deplin, Duhul ne învață că trupul Său a fost pregătit în mod special în vederea acestei ascultări.

Ne aflăm aici pe un teren sfânt, dar nu trebuie să ne fie teamă să ne apropiem, atâta timp cât acest lucru se face cu reverență și respect dumnezeiesc. Persoana Fiului lui Dumnezeu este o taină, pe care numai Dumnezeu o poate înțelege pe deplin, dar ne putem aminti că El a venit să-L reveleze pe Dumnezeu și nu să-L ascundă. Să ne amintim, de asemenea, că apostolul iubit s-a odihnit nestingherit la sânul Său și că o femeie păcătoasă a putut săruta picioarele Sale. El i-a invitat pe ucenicii Săi să-L atingă și să-L privească. Am vrea să putem face acest lucru împreună cu Toma, să spunem împreună cu el: „Domnul meu și Dumnezeul meu!”. (Ioan 20.27,28).

Dumnezeu desăvârșit și Om desăvârșit

În acest context, pot exista două pericole: putem, pe de o parte, să negăm adevărata Sa umanitate sau, pe de altă parte, să punem atât de mult accent pe ea, încât să pierdem din vedere dumnezeirea Sa desăvârșită și absolută. Citim într-un loc în mod explicit că El a fost și este om: „Este *un singur* Dumnezeu și *un singur* Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos” (1. Timotei 2.5). El este Omul desăvârșit și singurul Om desăvârșit care a trăit vreodată pe pământ, iar umanitatea Sa o depășește cu mult pe cea a primului om. Dar El era Omul desăvârșit și pentru că a fost infinit mai mult. Creatorul a intrat în propria Sa creație și Și-a luat locul de Cap al acesteia (Coloseni 1.15). Fiul lui Dumnezeu a devenit și Fiul Omului. Pe pământ a fost pregătit trupul Său. El S-a născut dintr-o femeie (Galateni 4.4), împlinind astfel primele cuvinte ale Evangheliei lui Dumnezeu, care au prezis zdrobirea capului șarpelui de către sămânța femeii. Unii, în reverența lor în închinare, s-au sfiit să-L considere pe Domnul nostru ca fiind un Om absolut, dar adevărata închinare trebuie să fie dirijată direct de Cuvântul lui Dumnezeu. Iar acest Cuvânt ne confirmă că El a fost în sensul cel mai deplin un Om, născut și petrecându-Și viața aici.

Om în sensul cel mai deplin al cuvântului - și totuși sfânt

„Deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, și *El*, în același fel, a luat parte la ele” (Evrei 2.14). Îl vedem aici pe Cel care a luat parte la umanitate. Cu toate acestea, cuvântul folosit aici pentru a vorbi despre această participare, este diferit de cel folosit cu referire la copii. În ceea ce îi privește pe copii, a existat o identificare completă cu tot ceea ce a adus cu sine umanitatea căzută. De aceea ei erau supuși și morții și celui care are puterea morții. În consecință, întreaga lor viață se afla sub robia fricii de moarte. Pe de altă parte, Îl vedem pe Domnul nostru, care a venit de bunăvoie în această lume și Și-a luat o natură umană fără păcat, desăvârșită, formată din trup, suflet și duh. Diferența este exprimată prin două cuvinte: identificare și participare. Duhul are grijă să nu asocieze umanitatea sfântă a Domnului cu cea mai mică pată a căderii în păcat. Rezultatul este că moartea Sa este absolut voluntară, iar efectul ei este divin: „Pentru ca prin moarte să-l desființeze pe cel care are puterea morții” (Evrei 2.14), pentru a-i elibera pe ai Săi. Această eliberare nu este doar de sub puterea lui satan și a morții, ci ea îi aduce pe cei eliberați în prezența Dumnezeului cel viu, deoarece

Domnul nostru, ca Mare Preot credincios, a făcut ispășire pentru păcatele poporului (Evrei 2.17). Vedem astfel că atât Persoana, cât și lucrarea Sa sunt desăvârșite din punct de vedere divin. Cu toate acestea, Scriptura ne arată inima sensibilă și plină de compasiune și ajutor a unui Om, care, atunci când a fost ispitit, a suferit fără ca inima Sa sfântă să răspundă la aceste ispite. În relatarea întrupării Sale, suntem asigurați că El era absolut Om și că această umanitate era total unică, precum și fără păcat. „Dar când a venit împlinirea timpului, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, născut din femeie” (Galateni 4.4). Prin puterea de umbră a Celui Preaînalt, sămânța femeii a luat ființă, femeia însăși amintindu-ne de femeia care a fost înșelată și a căzut în fărâdelege (1. Timotei 2.14). „Duhul Sfânt va veni peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri, de aceea și Sfântul care se va naște se va chema Fiu al lui Dumnezeu” (Luca 1.35).

Acest Fiu al Omului este complet fără pată. Nu se spune „Nevinovatul”, ci „Sfântul”. Înainte de căderea în păcat, omul era nevinovat și fără păcat, dar se afla într-o stare negativă și instabilă. El era din pământ, pământesc - format din țărână. Deși posedea un duh, el era doar o creatură și nimic mai mult. Cel de-al doilea Om este din cer (1. Corinteni 15.47). El era sfânt și avea o natură pozitivă, interioară și permanentă, care nu putea păcătui. Ca Om, El era părtaș la natura divină, fără ca firea să atingă în vreun fel vreo parte a Persoanei Sale. Sfințenia Sa era rezultatul lucrării divine directe a Duhului în întruparea Sa și, prin urmare, era complet separată de natura căzută. Noi nu putem decât să ne ascundem fața, atunci când vorbim sau reflectăm la acest mister divin și să adorăm harul Celui care S-a smerit atât de mult încât să poată fi văzut în chip de Om.

În această lume, așadar, El a fost complet liber de orice pată de păcat. Vedem acest fapt prezentat ca model în tânăra junincă roșie din Numeri 19, pe care niciodată nu fusese pus un jug. De aici putem trage concluzia că nu l se putea impune nimic care să fie rezultatul păcatului. El a rămas întotdeauna în comuniune perfectă cu Dumnezeu - nu se putea interpune niciun semn de distanțare, de nemulțumire sau ceea ce vorbește despre consecințele păcatului. El putea intra în sărăcie, în dureri, în ispite, precum și în toate celelalte împrejurări în care se afla omul, dar El, deși înconjurat de întuneric, a rămas întotdeauna Lumina și în Lumină. Prin urmare, natura lui Dumnezeu, în bunătatea și dreptatea ei, trebuia să dea mărturie că El își găsea întotdeauna plăcerea și bucuria deplină în acest Cel neprihănit. Singurul motiv pentru care Dumnezeu Și-a retras lumina feței Sale îl găsim în păcat, căci dreptatea divină nu putea să treacă simplu peste el. Mai mult, vedem că omul căzut nu avea nicio dorință pentru El: „Oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele” (Ioan 3.19). În schimb, aici era cineva a cărui întregă ființă, dorință și gândire se îndreptau numai spre Dumnezeu, așa cum mărturisește glasul din slava supremă, care exprimă atitudinea continuă a Dumnezeului drept și sfânt față de El prin cuvintele: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea” (Matei 3.17). Acest fapt lasă deoparte gândul că El ar fi fost deja un loțiitor pentru păcat în timpul vieții Sale pe pământ (El a fost loțiitor numai pe cruce, unde a fost părăsit de Dumnezeu și făcut păcat, compară cu 2. Corinteni 5.21).

Om desăvârșit - dar nu aflat sub puterea morții

Mai mult, vedem că moartea nu a avut nici cel mai mic drept asupra Lui. Știm că plata

păcatului este moartea și că „printr-un singur om păcatul a intrat în lume și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit” (Romani 6.23; 5.12). Moartea este precursora judecării pentru om și cele două nu pot fi separate, căci „după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9.27). Cât de imposibil este, așadar, ca Domnul nostru sfânt să fie supus morții.

A apărut părerea că umanitatea Domnului nostru a fost de așa natură încât El a fost expus fenomenelor însoțitoare vieții, fie sub forma bolii, fie sub forma slăbiciunii vârstei. Cu alte cuvinte, El ar fi ajuns la o vârstă de șaptezeci sau poate optzeci de ani și apoi ar fi murit la fel ca restul oamenilor. Fie ca sentimentele noastre cele mai intime să se dea înapoi îngrozite în fața unei astfel de doctrine, chiar dacă suntem forțați să o examinăm. După cum tocmai am văzut, moartea este în Scriptură martorul universal al păcatului. Fie că ne uităm la colibe săracilor sau la palatele bogaților, găsim urma întunecată a morții, care domnește peste tot. Este sentința lui Dumnezeu asupra omului: „În ziua când vei mânca din el vei muri negreșit” (Geneza 2.17). Să luăm acum chiar acest semn al unei naturi stricate și decăzute, care, în plus, este un martor al faptului că omul și-a pierdut dreptul de a trăi în creația lui Dumnezeu, și să-l atribuim Domnului nostru? Celui care nu a cunoscut păcatul? A pătruns moartea la El, pentru că a păcătuit (punem această întrebare ca niște nebuni)? S-a afirmat că Domnul ar fi murit dacă ar fi luat otravă. În primul rând, El nu ar fi făcut asta deloc, pentru că nu ar fi fost un act de ascultare față de Tatăl Său, așa cum nu S-ar fi aruncat de pe streășina Templului. Dacă totuși presupunem că ar fi făcut-o, se pune întrebarea dacă ceea ce le-a promis ucenicilor Săi nu s-ar fi aplicat și Lui Însuși: „Dacă vor bea ceva de moarte, *nu-i va vătăma*” (Marcu 16.18).

Adevărul este că astfel de gânduri sunt speculații nepotrivite și inutile. Scriptura nu ne oferă niciun motiv pentru a le aproba și nu le susține în niciun fel. Noi privim la Cel care S-a făcut trup ca la Unul care nu a fost supus sentinței morții sau bolilor. Dacă oamenii au trăit aproape o mie de ani înainte de potop, ar trebui noi să limităm vârsta Celui care nu a fost limitat niciodată la perioada de timp parcursă de cei a căror muncă și trudă trec ca un gând, pentru că toți se sting prin mânia Sa (compară cu Psalmul 90.9,10)? Putem noi oare să ne imaginăm că umanitatea lui a ajuns la apogeu, pentru ca apoi să se scufunde în umbrele serii și ale nopții morții? O, nu! Dacă ar fi vrut și dacă ar fi existat această necesitate, El ar fi putut rămâne aici până în ziua de azi, întrucât moartea nu avea nicio putere asupra Lui.

Prin harul lui Dumnezeu, să dăm mărturie despre acest adevăr minunat și să respingem cu deznădejde gândul că mâna de gheață a morții ar fi putut vreodată să se abată asupra Lui în vreun fel, cu excepția faptului că El Și-a dat de bunăvoie viața: „Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși” (Ioan 10.18).

Desăvârșirea Sa ca bază pentru moartea Sa ca jertfă

Nu este oare adevărat că imunitatea Sa deplină atât față de moarte, cât și față de consecințele păcatului, L-a făcut capabil să devină Înlocuitorul nostru pe cruce? L-am jefuiți pe propriul nostru Mântuitor dacă El personal, ca Om, ar fi fost dator la moarte. Vorbind cu reverență, El Însuși ar fi avut nevoie de un Mântuitor pentru a plăti prețul datorat de fiecare fiu

al lui Adam căzut. Dar este exact opusul tuturor acestor lucruri: „După cum oamenilor le este rânduit să moară *o singură dată* ... așa și Hristos S-a jertfit *o singură dată*” (Evrei 9.27,28) - nu ca o necesitate naturală, ci în harul desăvârșit, ca Înlocuitor de bunăvoie. „Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub lege, ca El” (nu: să moară, pentru că a încălcat-o) ca Locuitor să Se facă „blestem pentru noi” (Galateni 4.5; 3.13). Întregul adevăr al substituirii și al ispășirii se bazează pe această temelie, fie sub forma imaginilor din Vechiul Testament, care accentuează întotdeauna că Mielul trebuia să fie fără cusur (compară cu Exodul 12.5), fie prin afirmațiile directe din Noul Testament, că nu a existat păcat în El (compară cu 1 Ioan 3.5).

Dumnezeu Și-a pus pecetea sub acest adevăr, prin ridicarea trupului Domnului nostru din mormânt. Să ne amintim că a fost chiar trupul, pe care Dumnezeu îl pregătise pentru El, care era pus în iesle, a însetat și l-a fost foame, a dormit în furtună și a plâns la mormânt. Nu a văzut Dumnezeu întotdeauna în El pe „Sfântul”, chiar și în ceea ce privește trupul Său? Chiar și atunci când omul L-a scuipat, L-a încoronat cu spini, L-a biciuit, l-a străpuns mâinile și picioarele, l-a străpuns coasta după moartea Sa! „Și, după ce au împlinit toate cele scrise despre El, L-au dat jos de pe lemn și L-au pus într-un mormânt” (Faptele apostolilor 13.29). După ce lucrarea Sa a fost terminată, nu s-a mai putut face împotriva Lui nici măcar un singur act din partea oamenilor (pe care Dumnezeu îl mai îngăduise anterior în răbdarea Sa) care să îi rănească trupul. El este coborât de pe cruce, înfășurat în mirodenii (indicând plăcerea și mireasma acestei morți pentru Dumnezeu) și așezat într-un mormânt nou, care nu fusese niciodată până atunci pătat de moarte. Cenușa acestei jertfe a fost turnată într-un loc curat și nici o putrezire nu a putut atinge pe Cel sfânt (Faptele apostolilor 13.37). Slava Tatălui a fost cea care L-a înviat dintre morți în același trup în care a slujit lui Dumnezeu, a murit și a înviat, și pe care acum îl va păstra pentru totdeauna. În acest trup S-a arătat ucenicilor Săi și acum stă pe tronul lui Dumnezeu.

Trupul lui Hristos pe Pământ și în Înviere

Dacă ne opunem astfel lipsei de respect a necredinței, trebuie să ne ferim de o eroare opusă. Trupul, care l-a fost pregătit, era un trup complet natural, capabil să moară. De fapt, El a devenit Om în acest scop. A spune că El era muritor, în sensul că a fost legat de moarte sau supus morții, este o blasfemie. Pe de altă parte, a spune că El a avut *capacitatea* de a muri înseamnă a declara baza adevărului binecuvântării noastre.

Fără a ne lăsa atrași în speculații despre „lucrurile ascunse”, care sunt ale Domnului Dumnezeului nostru (compară cu Deuteronomul 29.28) și care tind întotdeauna să-L defăimeze pe Hristos și să înalțe carnea (Coloseni 2.18), putem totuși spune că Scriptura nu exprimă faptul că omul ar fi fost în permanență dependent de hrană pentru a-și susține viața, dacă nu ar fi căzut. Cu alte cuvinte, ea nu spune că starea din Eden ar fi trebuit să continue pentru eternitate. Faptul că oamenii au trupuri asemănătoare cu cele ale animalelor trecătoare, ar putea implica faptul că, dacă neprihănirea umană ar fi fost posibilă, Dumnezeu ar fi adus starea veșnică printr-o schimbare divină asemănătoare transformării trupurilor sfinților la venirea Domnului (1. Corinteni 15.51,52), doar că fără referire la păcat. Dacă crucea nu ar fi fost necesară pentru mântuirea noastră, Domnul nostru ar fi putut, de asemenea, fără a trece prin moarte, să îmbrace în timp ce se afla în starea de existență

trupească (potrivită pentru acest pământ), trupul de slavă pe care El îl posedă acum. El nu a văzut niciodată putrezirea și, în acest sens, învierea Sa ar corespunde acestei transformări. Dar, așa cum întruparea Sa a fost de bună voie, această transformare ar fi de bună voie, pentru că orice fel de infirmitate este exclusă ca prilej pentru transformare. În afară de aceasta, învățăm din Scriptură că trupul de înviere nu depinde de condițiile pământești, deși poate intra în ele. Domnul a mâncat peștele prăjit și fagurele de miere, pentru a le arăta că trupul Său era într-adevăr material, chiar dacă nu mai era destinat acestui pământ (Luca 24.42,43).

A fost Domnul capabil să cedeze ispitelor?

Să trecem în acest loc la un alt subiect, prezentat tot de lemnul de salcâm: caracterul de a fi ispitit al Domnului nostru. La fel cum s-a răspândit eroarea că trupul Domnului era supus slăbiciunilor fizice și morții, s-a învățat și că Domnul nostru era capabil să cedeze ispitelor. Să observăm mai întâi că acest lucru nu este absolut deloc adevărat. Cum ar fi putut El, care era în întregime și exclusiv neprihănit, care posedă o natură morală absolut și perfect divină, pentru care ascultarea de Dumnezeu constituia viața Sa, să poată ceda în fața păcatului? „Vine stăpânitorul lumii și el nu are nimic în Mine” (Ioan 14.30).

Acum ar putea veni obiecția că, deși El nu a cedat păcatului, totuși ar fi putut să păcătuiască. Și dacă nu era posibil pentru El - care a fost scopul ispitelor în primul rând? Pe de altă parte, am putea întreba în mod legitim: Dacă El ar fi putut ceda păcatului, atunci care a fost scopul ispitei? Poate că o ilustrație ne va ajuta. Există proceduri de testare concepute pentru a detecta metale care arată ca aurul, dar nu sunt. Aceste teste sunt aplicate atât metalelor reale, cât și celor contrafăcute, nu pentru a arăta că metalul real cedează la test și devine aramă, ci pentru a demonstra contrariul, că este o imposibilitate. La fel, credinciosul în Hristos are viața veșnică și nu poate pieri niciodată, și totuși mărturisirea este supusă unor teste pentru a scoate la iveală realitatea că o posedă. Este imposibil ca aurul să ajungă aramă la un test și la fel de imposibil este ca un credincios adevărat să cadă ca un simplu mărturisitor. Cu atât mai puțin este posibil, așadar, ca Domnul nostru să fi cedat ispitelor. Se poate ivi acum gândul că, cu siguranță, un adevărat copil al lui Dumnezeu poate ceda ispitei și atunci de ce nu și Domnul nostru? De ce este posibil ca un copil al lui Dumnezeu să cedeze ispitei? Prezența naturii căzute, a cărnii. Oare Domnul nostru avea *asta* în El? „Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu” (1 Ioan 3.9). Acest lucru se spune despre credincioși ca fiind născuți din Dumnezeu: ar trebui să fie ceva mai puțin valabil pentru Cel sfânt?

S-ar mai putea obiecta că Adam în starea dinainte de căderea în păcat a fost capabil să cedeze ispitei, ceea ce s-a și întâmplat până la urmă. Nu este oare la fel și cu ultimul Adam? Am explicat deja că umanitatea Domnului nu corespundea exact cu cea a omului înainte de căderea în păcat. Ca Om natural, El primise de la Dumnezeu doar ceea ce oferă nașterea din *nou*. Dar la El nu era *nouă* în acest sens, decât în comparație cu nașterea tuturor celorlalți oameni. El S-a născut o singură dată și nu a avut nevoie să se nască din nou.

Am omis în mod intenționat până acum să introducem celălalt mare adevăr al Dumnezeirii Domnului nostru și al unirii naturii divine și umane într-o *singură* Persoană. Ne vom ocupa de

aceasta în legătură cu aurul, unde vom găsi confirmarea a ceea ce tocmai am văzut. Dar chiar și fără a merge mai departe în această latură a Persoanei Sale, ar trebui să avem claritate cu privire la imposibilitatea absolută ca Domnul nostru să fi cedat ispitelor.

Pierdem ceva dacă, în consecință, constatăm că Mântuitorul nostru nu a putut păcătui și nici nu a păcătuit de fapt? Nu este diminuat faptul că El este capabil să aibă milă de slăbiciunile noastre de faptul că a fost „în afară de păcat” (Evrei 4.15)? Este El mai puțin capabil să-i „ajute pe cei ispitiți” (Evrei 2.18)? Să analizăm acum mai îndeaproape ce înseamnă faptul că El a suferit atunci când a fost ispitit, pentru a obține răspunsuri la aceste întrebări.

Cele trei ispitiri ale Domnului întreprinse de satan în pustiu

Fără îndoială că isпитirile deosebite întreprinse de satan ne sunt descrise pentru a clarifica principiul tuturor ispitirilor „umane” (compară cu 1. Corinteni 10.13). Poate că până acum am trecut cu vederea faptul că există o strânsă corespondență între cele trei forme ale acestor ispite și cele la care au cedat primii noștri părinți (compară cu Matei 4.1-11). Desigur, existau și diferențe clare. De exemplu, Domnul nu se afla în Paradis, ci în pustiu, și nu era aprovizionat pe deplin cu tot ce avea nevoie, ci era lipsit de hrană.

Prima ispitire a Domnului în pustiu

Mai întâi, diavolul I se adresează ca Fiu al lui Dumnezeu, dar după aceea pune la îndoială că El este. Îi este foame și totuși, ca Cel care a făcut toate lucrurile, El este capabil să transforme pietrele în pâine. Însă, Domnul nostru Se afla pe pământ ca Om real și nu voia să-Și folosească puterea Sa divină. Da, El ar fi preferat să sufere de foame, decât să cedeze ispitei și să Se folosească de puterea Sa divină. Ar putea vreunul dintre noi să transforme pietrele în pâine? Nu? Așa că nici El nu a făcut ceva ce omul nu ar fi putut face.

Întrebarea lui satan se învârte, în cele din urmă, în jurul faptului dacă lui Dumnezeu Îi pasă cu adevărat de El sau nu. I-a îngăduit să sufere - de ce atunci Domnul nu Și-ar lua cazul său în propriile mâini? Găsim ceva asemănător în întrebarea adresată Evei: „Oare așa a spus Dumnezeu: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?»” (Geneza 3.1). El pune astfel la îndoială bunătatea și dragostea lui Dumnezeu, cu rezultatul că ea ia căderea în propriile mâini; înșelată, dar nu fără a fi responsabilă pentru aceasta, pentru că s-a îndepărtat de cuvântul lui Dumnezeu și și-a deschis urechea pentru satan. Ea nu a suferit (înainte), căci cum ar fi putut suferi, din moment ce Dumnezeu i-a îndeplinit orice dorință. Și astfel ea cade și Adam împreună cu ea. Așa s-a încheiat prima încercare a primului om, și anume, pentru totdeauna. El nu va mai putea niciodată să stea înaintea lui Dumnezeu decât ca un păcătos vinovat și pierdut.

Dimpotrivă, poporul lui Dumnezeu s-a apropiat acum prin crucea Domnului nostru Isus Hristos, în harul Său infinit. Ei sunt în lume, iar răutatea unui dușman învins îi asuprește în toate modurile imaginabile, pentru a le tulbura părtășia și a-i determina să-L dezondereze pe Dumnezeu. Așadar, satan își prezintă aici minciuna sa șubredă, susținând că lui Dumnezeu nu-l pasă și propune ca noi să ne ocupăm mai bine de propriile noastre necesități. Nu vom putea să-i răspundem ispititorului dacă vom uita cuvintele veșnice ale dragostei Sale din

Romani 8: „El, care, în adevăr, nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da dăruii, de asemenea, toate împreună cu El?” (Romani 8.32). Și totuși, putem atunci să ne întoarcem la Domnul și să-l cerem ajutorul. Ne-ar ajuta cu adevărat dacă am crede că El avea dorințe sau sentimente care „puțin a lipsit” ca „picioarele Lui să se abată” și ar fi cedat ispitei (compară cu Psalmul 73.2)? Dacă acest lucru ar fi într-adevăr un ajutor pentru noi, am putea fi siguri că satan se află în spatele lui, cu scopul de a ne determina să tratăm cu ușurătate păcatul și să desconsiderăm pe Sfântul lui Dumnezeu. Satan lucrează mereu la noi pentru a ne face să ne gândim cu ușurință la păcat, în timp ce prin frica lui Dumnezeu și prin crucea Domnului nostru Isus Hristos acesta este mereu prezentat în teribila sa realitate.

Unii ar putea fi de părere că compasiunea celor care au căzut ei înșiși în păcat este mai utilă pentru cei care sunt ispiți decât compasiunea Celui care nu a dat niciodată greș în această privință. Să observăm, totuși, că nu atât de mult este de ajutor compasiunea lor, cât sfatul și referirea la puterea eliberatoare a lui Hristos. În afară de aceasta, încercarea de a-L pune pe Domnul nostru în legătură cu păcatul este o blasfemie (cu excepția contextului lucrării Sale ispășitoare pentru a înlătura păcatul, precum și a slujbei Sale actuale ca Apărător în cer) și doar o acoperire pentru a-L face pe Domnul un slujitor al păcatului. Cum ne putem lua îndrăzneala să gândim despre El ca fiind la același nivel cu semenii noștri păcătoși?

Practic, nu este nevoie de compasiune față de păcat. Păcatul nu trebuie nici cruțat, nici trecut cu vederea. Am putea la fel de bine să creștem un șarpe veninos și să presupunem că nu vom fi mușcați, dacă tânjim să primim compasiune pentru păcatele noastre. Păcatul nu este nici nenorocire, nici slăbiciune. El este ceva îngrozitor, care Îl urăște pe Dumnezeu și L-a ucis pe Hristos. A-l permite ar însemna să-L detronăm pe Dumnezeu de pe tronul Său și să-L înlocuim cu satan. Fie ca Dumnezeu să adâncească în inimile noastre repulsia de a nu-L asculta, adică de a păcătui.

A doua ispitire a Domnului în pustiu

Următoarea formă de ispitire, la care este supus Domnul nostru de către satan, și anume aceea de a Se arunca de pe streșina Templului, ar fi fost un abuz de bunătatea lui Dumnezeu și reprezintă astfel opusul primei ispite. Este posibil ca gândurile lui satan să fi fost de a exploata Cuvântul scris în favoarea sa. În afară de aceasta, s-ar putea să fi gândit că Domnul nostru voia ca prin această mișcare să Se lase confirmat ca Mesia de către poporul Său. Dar nimic de acest fel nu a intrat în gândurile sfinte ale lui Hristos. El era Mesia al poporului Său și dorea să fie recunoscut cu adevărat de către acesta ca atare, dar acest lucru trebuia să se întâmple printr-o condamnare autentică a păcatului, precum și printr-o întoarcere adevărată la Dumnezeu, și nu printr-o manifestare orbitoare de putere supranaturală. Domnul a făcut de bunăvoie și continuu minuni pentru a arăta cine era și pentru a răspunde nevoilor oamenilor - dar niciodată pentru a Se arăta pur și simplu omului natural. El a mers pe apă, pentru a ajunge la ucenicii Săi și pentru a le întări credința. În al doilea rând, după învierea Sa, Îl vedem arătându-le că nu mai există limitări materiale în noua Sa relație. Dacă vrem, El le-a dat lecții vizuale pentru a le clarifica ceea ce urma să vină și peste ei, și a format în inimile lor o idee despre stăpânirea Sa asupra tuturor lucrurilor.

Așadar, în ce au constat suferințele Domnului nostru, atunci când a rezistat ispitelor? Cu siguranță nu a fost faptul că voința sau dorința Sa a vrut să se impună împotriva lui Dumnezeu, ci mai degrabă a refuzat să folosească mijloace false pentru a ajunge la scopul dorit. Mijloacele L-au respins cu totul, chiar dacă păreau să fie bine susținute de un pasaj din Scriptură citat greșit (Psalmul 91.11,12). Scopul în sine, adică atingerea și trezirea poporului Său iubit, El nu putea decât să-l primească cu bucurie și a făcut-o. Și nu a fost oare o durere pentru El să trebuiască să aștepte? Asemănătoare cu durerea care Îl determină mai târziu să izbucnească în lacrimi pentru Ierusalim? Să ne punem în următoarea situație, ca o ilustrare: fiul unui tată temător de Dumnezeu a fost arestat pe bună dreptate. Inima tatălui tânjește după fiul său. El ar fi bucuros să-i plătească pedeapsa, pentru a i se reda libertatea. Dar el nu are mijloacele necesare pentru a face acest lucru. Cu toate acestea, i se deschide ocazia de a fura banii. În ce fel îl afectează acum această oportunitate pe tată? Îl determină să fure? Nu, dar îl doare faptul că trebuie să se îndepărteze de fiul său, iar tentația îi sporește durerea, făcându-i clar că nu-și poate ajuta copilul. Nu este decât o ilustrare slabă, iar bietele noastre inimi s-au obișnuit, cu regret, atât de mult cu raționamentele egoiste, încât nu ne formăm decât o imagine slabă despre cât de total a fost dezgustul pe care Domnul nostru sfânt l-a simțit față de sugestiile de a nu asculta de Tatăl Său.

A treia ispitire a Domnului în deșert

Acest lucru iese în evidență în mod deosebit de puternic în cea de-a treia ispitire, pentru că pozițiile ies la iveală atât de pregnant. Este vorba despre închinarea la altcineva, în afară de Dumnezeu (la care satan nu spune că el ar fi acela), în schimbul promisiunii gloriei împărăției și a lumii. Domnul nostru îl demască în mod direct pe satan și îi spune adio, pentru că numai Dumnezeu este Cel căruia I se cuvine toată închinarea și slujirea - orice altceva este respingător pentru sufletul Său sfânt.

Să ne întoarcem încă o dată la întrebarea, în ce au constat exact suferințele, când El a fost ispitit. Ne-am referit deja la durerea pe care o simte un suflet curat, care este pus într-un fel oarecare în atingere cu răul. Acolo unde puritatea era absolută și desăvârșită, durerea trebuie să fi fost cu atât mai intensă. Noi ne împietrim prin indiferență mai mult decât credem uneori. La El nu vedem nimic de acest fel. Oferirea răului nu a fost doar o întristare pentru El, ci a jignit fiecare parte a naturii Sale sfinte, care era zeloasă pentru gloria lui Dumnezeu. Pentru El, simpla *prezență* a păcatului era o durere profundă. A fi în *compania* unuia, care era capabil să facă astfel de propuneri, era un chin. Nu este oare foarte dureros pentru o persoană sinceră să fie pusă în compania cuiva care este un blasfemator josnic și care incită la comiterea unor păcate similare? Și nu ar fi și mai dureros dacă acea persoană ar manifesta în exterior un comportament atrăgător? Dar satan rămâne satan, chiar dacă ia forma unui înger de lumină.

Cui aparțin împărățiile acestei lumi și gloria lor? Nu-l aparțineau oare, pe bună dreptate, Lui? Nu putea El să recunoască pur și simplu tot ceea ce era atrăgător și minunat, cu excepția a ceea ce era mânjit de păcat? Nu putea El să citească în multe pagini de profeții glorioase că într-o zi toate vor fi ale Lui? Da, El putea chiar să gândească, într-un sens foarte real, că toată frumusețea naturii și toată autoritatea de stăpânire Îi vor fi supuse într-o zi. Dar chiar și acest lucru nu putea avea nicio atracție pentru ochiul Său, decât aceea de a supune toate lucrurile gloriei Tatălui Său. Și I s-a permis să-și amintească, fără să o piardă o clipă din memorie, că

acesta ar fi darul Tatălui pentru El: „Cere-Mi și-Ți voi da națiunile de moștenire și marginile pământului în stăpânire” (Psalmul 2.8). La timpul Său și în felul Său, Tatăl Său va da toate lucrurile în mâna Sa. De aceea, El nu va anticipa nimic, așa cum a făcut Iacov, și nici nu va accepta vreo minciună, oricât de impresionantă l s-ar prezenta puterea și gloria. El știa (ceea ce omul nu vrea să recunoască) că nu rămâne absolut nimic atunci când cineva se îndepărtează de Dumnezeu.

Așa că El rămâne pe calea suferinței și nu cedează nici o clipă ispititorului. Într-o lume în care totul este împotriva lui Dumnezeu, a fi credincios lui Dumnezeu înseamnă să suferi. Domnul nostru nu părăsește această cale și suferă în consecință, atunci când este ispitit. Iar satan nu face nimic pentru a-l oferi măcar o mică ușurare.

Cuvinte de încheiere

Deși a fost foarte imperfect, ne-am oprit acum mai mult timp asupra umanității incoruptibile a Domnului nostru, care este unică și sfântă. Am văzut că a fost expus la orice formă de ispită, fie ea fizică, sufletească sau spirituală, așa cum este exprimat în triplul atac al lui satan, și totuși El a rămas imaculat în orice ispită.

Poate că ar fi bine să atragem atenția asupra a două aspecte ale ispitirii, care apar în primul capitol al Epistolei lui Iacov: „Socotiți ca o mare bucurie, frații mei, când treceți prin felurite ispiti {încercări}, știind că încercarea credinței voastre lucrează răbdare” (Iacov 1.2,3). „Nimeni, fiind ispitit, să nu spună: «sunt ispitit de Dumnezeu», pentru că Dumnezeu nu poate fi ispitit de lucruri rele, și El Însuși nu ispitește pe nimeni. Dar fiecare este ispitit, fiind atras și ademenit de propria lui poftă” (Iacov 1.13,14). Primul pasaj vorbește despre ispitele sau încercările care apar prin influențe externe; al doilea vorbește despre poftele și dorințele interioare. Domnul nostru a fost supus primului tip de ispiti pe tot parcursul vieții Sale, în timp ce pe cel de-al doilea nu l-a putut experimenta. Fie ca orice gând care asociază Numele Său sfânt cu ele să piară.

Tradus de la: [Vorträge über die Stiftshütte \(7\)](#)

Titlul original: „The Boards — the Acacia and the Gold“
Prelegerea a 7-a din *Lectures on the Tabernacle*, 1914.

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Cuvântul pentru scândură, *keresh*, înseamnă la origine „a tăia” sau „a tăia în bucăți”, ceea ce implică faptul că ele fuseseră tăiate dintr-un arbore de sitim. Cu o singură excepție, în Ezechiel 27.6, unde este redat prin „punte (bancă)”, acest cuvânt este folosit exclusiv în descrierea cortului și înseamnă lemn tăiat. Celălalt cuvânt de bază pentru scândură este masă sau tavă, numit astfel din cauza supleței sale și folosit în descrierea altarului de cupru. La noi, cuvântul folosit sugerează o scândură lucrată, care fie a fost tăiată complet din trunchiul copacului, fie putea fi îmbinată. Poate că în acest fel putem înțelege mai bine scândurile de la colțuri. Ideea de prelucrare ne amintește de cuvintele în legătură cu umanitatea Domnului din Evrei 10.5: „Ci Mi-ai întocmit un trup” - deosebit și desăvârșit potrivit pentru El. După cum vom vedea, scândurile se referă în primul rând la poporul răscumpărat al lui Dumnezeu, făcut potrivit și format prin harul Său pentru a forma locuința Sa. Prin urmare, tăierea și pregătirea scândurilor corespunde

tăierii pietrelor Templului și, în ambele cazuri, indică pietrele vii ale adevăratului Templu al lui Dumnezeu (1. Petru 2.5).